

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΠΡΟΚΑΙΩΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1883.

ΑΡΙΘ. 186.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐξ οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶν » 2.

Ἐν δὲφ Δόλοσ ἀριθ. 30.

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑΙΟΣ ΜΥΙΑ.

Ἅλλοι ἡμεῖς εἰμεθα συνειθισμένοι νὰ βλέπωμεν τὴν κατοικίδιον μυῖαν τὸ περισσότερο μέρος τοῦ ἔτους εἰς τὰς οἰκίας μας, ἐνοχλοῦμεθα δὲ τόσοσ ἀπ' αὐτὴν καθ' ἑλάσ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ὥστε καταφεύγομεν εἰς διάφορα μέσα πρὸς ἐξολόθρευσιν αὐτῆς, ὡς ἐνοχλητικῆς.

Καὶ τῶν ἐντι αἱ μυῖαι, δταν ὑπερπλεονάσουσ, καθίστανται πολὺ ἐνοχλητικαὶ καὶ ἀηθεῖς καὶ πρέπει νὰ ἐξολοθρευώμεθα ἄλλ' ὁμοίως ἐὰν καλῶς ἐξετάσωμεν τὰς ἔξεις τῶν, τὰ εὐρωμεν δτι δὲν εἶναι ἐντελῶς ἔχρηστοί εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἄλλ' αἱ μυῖαι εἶναι ἀξιαί σπουδῆς κατὰ τὸν ὀργανισμόν τῶν, τὴν διάπλυσιν τῶν ποδῶν, τῶν πτερυγῶν καὶ ἰδίως τῶν ὀφθαλμῶν καὶ οἱ μὲν πόδες εἶναι οὕτω πως κατεσκευασμένοι, ὥστε δύνανται νὰ περιπατῆ μετὰ τὴν βράχιν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὴν κοιλίαν πρὸς τὰ ἄνω: ἐκαστὴ τρίχα ἐπὶ τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ ποδὸς τῆς εἶναι εἰς μωζήτηρ, ὁμοίως μετὰ τοὺς τοῦ ὀκταποδίου, καὶ κατὰ βόλῃσιν αὐτῆς προσκολλᾶται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὀποιουδήποτε σώματος, ὅλοι δὲ ὁμοῦ συγκατοῦσι τὸ σῶμά τῆς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἤθελε πατήσῃ, κατὰ βόλῃσιν δὲ πάλιν ἀποσύρει αὐτοὺς καὶ οὕτω ἐλευθερᾷ τὸν πόδα, τὸν ὅποιον θέλει νὰ κινήσῃ, ἐνῶ δ' ἄλλοσ ἐξακολουθεῖ διὰ τῶν μωζητῆρων νὰ κρατῆ αὐτὴν ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκεῖνου, μέχρισ οὗ δ' κινήσῃσ πούσ τεθῆ πάλιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κλπ.

Αἱ πτερυγοσ συνίστανται ἀπὸ μεμβράνην τόσοσ λεπτήν, ὥστε εἶναι σχεδὸν διαφανεῖς, παρατηροῦνται δὲ εἰς αὐτάσ διάφοροι διακλαδώσεισ ἀγγείων, τενόντων κλπ. ἐν τούτοισ εἶναι στερεώταται.

Τὸ περιεργότατον ὁμοίως μέρος τῆς μυῖας εἶναι ἡ κεφαλή, ἥτις εἶναι τόσοσ καλῶς προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ὥστε δύνανται νὰ περιστρέφῃται ἐπ' αὐτοῦ μετὰ μεγάλην εὐκολίαν χωρὶς νὰ ἐξαρθρώνεται.

Ἀκόμη περιεργότεροι κατὰ τὴν κατασκευὴν εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μυῖας. Ὅσοι, ὡς γνωρίζουσ οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται, εἶναι τοποθετημένοι εἰς τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς καὶ κατέχουσ τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῆς, εἶναι δ' ἀκίνητοι διὰ τ' ἀναπληρωθῆ δὲ ἡ ἕκ τῆς ἀκινήσειας δυσκολία τῆς ὀράσειωσ ἡ θεία πρόνοια ἀντι νὰ προκίση τὴν μυῖαν μετὰ ἀπλοῦν ὀφθαλμόν, τῆ ἔχρησε πολλοὺσ ὀφθαλμοὺσ καὶ τὰς ἐτοποθέτησεν οὕτωσ εἰς τὴν κεφαλήν, ὥστε χωρὶς νὰ κινῶνται νὰ δύνανται ἡ μυῖα νὰ βλέπῃ τὰ ἀντικείμενα καθ' ἑλάσ τὰς διευθύνσεισ, ἄνωθεν, κάτωθεν, δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν. Οἱ διάφοροι οὗτοι μικροὶ ὀφθαλμοὶ ἐξετασθέντεσ διὰ τοῦ μικροσκοπίου εὐρέθησαν δτι εἶναι περὶ τὰσ 4,000 ἥτοι 2,000 εἰς ἕκαστον πλάγιον.

Ὁ λάρυξ προσέτι τῆς μυῖας εἶναι περιεργοσ ὡσ πρὸς τὴν κατασκευὴν, διότι φέρει κατὰ τὸ ἄνοιγμα αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄνω εἶδοσ τι διῦλιστήροσ, (διεργιστήριον) ὅστικ ἐμποδίζει τὴν σκόλιν, τὴν ὅποιαν ἀναπνέει ἡ μυῖα, ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἀναπνευστικά τῆς

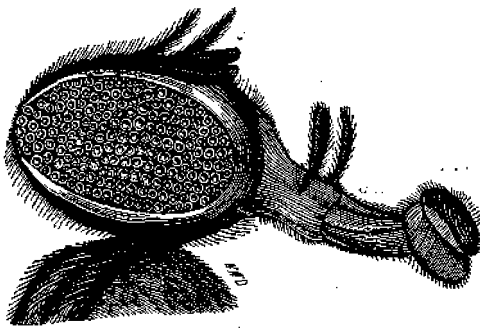
Ἡ μυῖα ὡσ φαίνεται ὑπὸ τοῦ μικροσκοπίου.

ὀργανα καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοὴν καὶ ἐπομένωσ τὴν κυκλοφορίαν.

Ἄν καὶ γεννᾶται καὶ ζῆ ἕκ τῆς ἀκαθαρσίαι, ἡ μυῖα εἶναι ἕκ τῶν καθαρωτάτων ζωῶν, τὰ ὅποια γνωρίζομεσ, οὐδέποτε δὲ κοιμᾶται πρὶν ἡ ἐντελῶσ καθαρσίη διὰ τῶν ποδῶν τῆς τὴν κεφαλήν, τὰσ πτερυγοσ, τὴν κοιλίαν, τὴν βράχιν καὶ ἐν γένει ὅλον τὸ σῶμά τῆς.

Ἐκ τῶν προκειμένων εἰσονογραφίωσ ἡ μὲν πρώτη πα-

ριστὴ μίαν μεγεθυθεῖσαν διὰ τοῦ μικροσκοπίου, ἡ δὲ δευτέρα ἓνα τῶν συνθέτων ὀφθαλμῶν τῆς μετὰ τῆς προβοσκίδος τῆς.

Ἐμφθλμὸς καὶ προβοσκίς μύας, ὅπως φαίνεται ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς « Εφημ. τῶν Παίδων » πρέπει νὰ μιμῶνται τὸ παράδειγμα τῆς μύας ὡς πρὸς τὴν καθαριότητα καὶ νὰ μὴ πλαγιάζουν ποτέ, μηδὲ νὰ ἀρχίζουσι τὴν ἡμέραν ἀνοίπτοι καὶ ἀκαθάριστοι.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φύλλον).

ΚΕΦ. ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Παραπλεύρως μὲ τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βράου ἐκατοικοῦσεν ἄλλος ὕφαντῆς ὀνομαζόμενος κ. Οὐτρεχτ. Ἡ οἰκία του ἦτο μεγαλοπρεπεστέρα τῆς τοῦ κ. Βράου, καὶ εἶχε καὶ περισσοτέρους πελάτας, οὐχὶ διότι ἦτο καλλίτερος ὕφαντῆς, ἀλλὰ διότι ἦτο ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κολακεύῃ τοὺς πελάτας του καὶ νὰ φαίνεται πολὺ πρόθυμος καὶ ὑπηρετικὸς, ἐκόλωσε κάμνων ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας ἐγνώριζε καλῶς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρώσῃ. Οἱ δύο λοιπὸν ὕφαναί ἦσαν ἐκ διαμέτρου ἀντιθετοὶ πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸν χαρακτήρα· ὁ κ. Βράου ἦτο εὐκρινὴς ἂν καὶ ὀλίγον ἀπότομος, ἀλλὰ καὶ αὐστηρῶς τίμιος καὶ εὐσυνειδήτος, ἐνῶ ὁ Οὐτρεχτ ἦτο ἐπιτήδειος κόλαξ καὶ ἀπατεῶν. Καὶ ὁ εἰς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἀνέθρεψε τὰ τέκνα του κατὰ τὸν ἴδιον χαρακτήρα. Ὁ Οὐτρεχτ εἶχεν οἶον, ὀλίγον τι μεγαλείτερον τοῦ Γεωργίου, ὀνομαζόμενον Γκόττλῆ. Ὁ Γκόττλῆ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν γειτόνων ὡς περιποιητικὸς καὶ ἐυγενὴς τοὺς τρόπους· ἀλλ' ἡ εὐγένεια αὐτῆ δὲν ἦτο εἰμὴ ἐξωτερικὴ, οὕτως εἰπεῖν, βαφῆ· διότι πράγματι ἦτο δόλιος, κακὸς τρόπος, καὶ ψεύστης πρὸς τὸν Γεωργίου δὲν εἶχε τὴν παραμικρὰν ὁμοιότητα, καὶ ἐτι θλιγώτερον φιλίαν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Βράου, ἐργαζόμενος τὴν τέχνην του, ἤκουσεν ὀξείαν κραυγὴν ἐκ τοῦ κήπου ὅπισθεν τῆς οἰκίας, ὅπου οἱ παῖδες τῆς συνοικίας κατὰ τὸ σὺνήθες ἐπαίζον. « Πῆγαινε ἔξω, Αἰκατερίνη, μίαν σαιγμὴν », εἶπεν ἀμέσως εἰς τὴν σύζυγόν του, « καὶ ἴδης τί κάμνουν τὰ παῖδια καὶ εἰπέ εἰς τὸν Γεώργιον νὰ τηρήσῃ τὴν εὐταξίαν. »

Ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἔδραμεν, ἔξω ὅποτε εἶδε τὸν οἶον τῆς καταρρίπτοντα μεθ' ὀρμῆς κατὰ γῆς τὸν μακροσκελῆ Γκόττλῆ Οὐτρεχτ.

— « Γεώργιε, ἐτραλλάθης ; » ἐφώναζεν ἡ μήτηρ, διὰ τῆς βίας ἀπαλλάσσουσα τὸν ὀλολούοντα Γκόττλῆ ἐκ τῶν χειρῶν του.

— Μητέρα, πρέπει νὰ κρεμασθῆ, εἶπε σοβαρῶς ὁ Γεώργιος, « διότι ἐφώνουσε τὸν Χάνς Γρῆδεν μὲ ἓνα λίθον. Ἴδὲ ! ἐκεῖ κεῖται ὁ πτωχὸς Χάνς. »

Ἡ κ. Βράου ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης, διότι ὁ ἀτοχὴς Χάνς πράγματι ἔκειτο ἐπὶ τῆς χλόης, ὠχρὸς ὡς νεκρὸς. Τρέψασα δὲ ἐσήκωσε τὸν παῖδα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· οὗτος δὲν ἦτο νεκρὸς, ἀλλ' εἶχε λιποθυμήσει.

— Χάνς, Χάνς », ἀνέκραζεν αὐτῆ. « ἀνοίξε τοὺς ὀφθαλμούς σου ! » καὶ ἐφίλησεν αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον. Ἄλλ' ὁ Χάνς δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Γκόττλῆ ἀνεχώρει λαθραίως, ἀλλ' ὁ Γεώργιος πάλιν τὸν συνέλαβε. « Στάσου ἐδῶ, ἄθλια ! » τῷ εἶπε, « θὰ πᾶς στὴν φυλακὴν δι' αὐτὴν τὴν δουλειά ! »

— « ὦ, Γεώργιε, ἄφησέ με σὲ παρακαλῶ », εἶπεν ἐκτετευτικῶς καὶ ὀλολούων ὁ Γκόττλῆ, « καὶ θὰ σοῦ χαρίσω τὸ νέον μου τόξον. Δὲν ἤθελα νὰ κλοπήσω τὸν Χάνς, ἀλλ' ἔτυχε καὶ τὸν ἐκτόπησεν ὁ λίθος Γεωργιέ μου, ἄφησέ με, καὶ θὰ σοῦ δώσω καὶ ἄλλα πράγματα. »

— « Δὲν θὰ σαλεύσης οὐδὲ βῆμα », ἀπήντησεν εὐσταθῶς ὁ Γεώργιος, « ἐώσω ἰδῶμεν ἂν ζῆ ἀκόμη ὁ Χάνς. Ἐὰν ἀπέθανε, θὰ σὲ δάσω εἰς τὴν ἀστονομίαν. »

Ἐπὶ τέλους ὁ Χάνς ἤρχισε νὰ ἀναπνέῃ, καὶ ἀναστενάξας ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶπεν· « ὦχ ! τὸ κεφάλι μου ! πῶς μὲ πονεῖ ! »

— « Τώρα πῆγαινε, εἶπεν ὁ Γεώργιος εἰς τὸν αἰχμάλωτόν του, ἀλλὰ πρόσεχε μὴ ρίψῃς εἰς τὸ ἔξῃς λίθου πρὸς τὸ μέρος τοῦτα, διότι θὰ τὸ μετανοήσης. Καὶ κράτησε τὸ τόξον σου καὶ τὰ ἄλλα σου μασκαρελίκια διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, διότι ἐγὼ δὲν δέχομαι δῶρα ἀπὸ ἓνα κακὸν ἄνθρωπον. »

Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐφιλοδώρησε τὸν Γκόττλῆ δι' ἐνὸς λακτίσματος, ὅπερ τὸν ἔβριψε πέρα τοῦ φραγμαῦ. Ἄλλὰ μόλις ἔβρασεν ἐκεῖ, καὶ ἀμέσως στραφεὶς ἀνέκραξε σκωπτικῶς·

— «Και τὸ ἐπίστευες ἀρά γε, ὅτι θὰ σοῦ τὰ ἔδωκα καὶ ἂν τὰ ἤθελες ἀκόμη;» Ἐλπίζω μάλιστα ὅτι, ἂν ἄλλοτε εἶπαι λίθους αὐτοῦ, θὰ σηματοδύσω καλλίτερον Ὁ λίθος ἐκεῖνος ἦτο προωρισμένος διὰ τὸ ἰδικόν σου κεφάλι, νὰ σοῦ ἴπῳ τὴν ἀλήθειαν ἱα

Ὁ Γεώργιος προσεποίηθη ὅτι τὸν διώκει οὗτος δ' ἔφυγε δραχμαῖαι; εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ὁ Γεώργιος καὶ οἱ λοιποὶ σύντροφοὶ του συνάδευσαν τὸν τραυματιᾶν Χὰνς μέχρι τῆς κατοικίας του.

Ἡμέραν πινά, ὅτε ὁ Γεώργιος ἦτο ἡλικίας δώδεκα περίπου ἐτῶν, ὁ κ. Οὐτρεχτ ἴστατο εἰς τὴν θύραν του ἀργός, θεωρῶν τοὺς παῖδας παίζοντας «τοὺς στρατιώτας», εἶχον δὲ διαιρεθῆ εἰς δύο σώματα καὶ μέγας σωρὸς λίθων, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκτίετο μία οἰκοδομή, ἦτο «τὸ φρούριον,» τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποίου τὰ δύο ἀντιμαχόμενα μέρη διεφιλονείκουν. Ὁ μικρὸς στρατηγός, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τῆς πολιορκίας, ἐδείκνυε μεγάλην εὐφυΐαν καὶ θάρρος, ὡς ἂν τὸ παιγνίδιον ἦτο σοβαρὰ πραγματικότης.

Ὁ κ. Οὐτρεχτ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν υἱὸν του, ὅστις ἴστατο ἀκουμπημένος εἰς τὸν τοῖχον καὶ περιστρέφων τοὺς μακροὺς του βραχίονας ὡς ἀνεμόμυλον.

Ἡ μεγάλη διαφορά μεταξὺ τῶν δύο παιδῶν διήγειρεν ἀγανάκτησιν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ κ. Οὐτρεχτ.

— «Βρὲ τεμπέλη!» ἀνέκραξεν εἰς τὸν υἱὸν του, «διὰ τί κάθουαι ἐκεῖ ὡς μούμια καὶ ἀποτριβεῖς τὸ ἀσθενεῖα τοῦ τοῖχου; Δὲν εἴμπορεῖς νὰ σαλεύσῃς ὅλεγον τὰ πόδια σου, καθὼς τὰ ἄλλα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ ἐκεῖ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἢ εἰκὼν τῆς ὀγκύας; Πήγαινε νὰ παίξῃς μαζὺ τους!»

— «Δὲν με θέλουν,» εἶπε παραπονητικῶς ὁ Γκόττλῆβ, χασμῶμενος.

— «Διὰ τί νὰ μὴ σε θέλουν; ἐπανέλαθεν ὁ πατήρ του; «φοβεῖσαι; ὀρνιθόκαρδὸς! ἐντροπή σου! σὺ εἶσαι ὁ πρεσβύτερος ὄλων αὐτῶν.»

— «Ἄλλ' ὁ Γεώργιος εἶναι δυνατώτερος καὶ μὲ δέρνει.»

— «Ἀλήθεια! Γεώργιε, ἔλα ἐδῶ,» ἔκραξεν ὁ Οὐτρεχτ.

Ὁ μικρὸς ἀρχηγὸς ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς αὐτὸν ἐξάρωσε τὸ πρόσωπόν του καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε νὰ ὑπακούσῃ. Ἄλλ' ἐνθυμηθεὶς τὴν ἐντολὴν τῆς μητρὸς του, ὅτι πρέπει νὰ φέρεται μὲ εὐγένειαν πρὸς ὄλους, ἀπέδωξε τὸν θυμὸν του καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν καλέσαντα αὐτόν.

— «Τί με θέλετε, κόριε Οὐτρεχτ;» εἶπεν.

— «Ὁ Γκόττλῆβ λέγει ὅτι δὲν τον θέλεις νὰ παίξῃ μαζὺ σας — εἶναι ἀληθές;» Πάρε τον μαζὺ σου, εἰ-

ναι ἄλιγον ὀκνηρὸς καὶ προσποιεῖται ὅτι δὲν τον θέλετε διὰ σύντροφον.» (Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΦΙΛΑΥΤΙΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΕΛΕΝΗΣ.

Ἐπτά μὲν χρόνων ἦτο ἡ ζηλότυπος Ἑλένη καὶ παρ' ὄλων ἐμισεῖτο ὡς ψυχὴ διεστραμμένη.

ἔχε μόνη φορεσιὰ τῆς πάντα στόφα καὶ μετᾶι καὶ ἀπὸ τὴν ἔπιπασα τῆς νόμιμῃ πῶς θὰ πετάξῃ

Μὴ ἡμέρα ἡ Ἑλένη εἰς ὠραῖόν τινα στόλον, Γαυριῶσα ἀναβαίνει καὶ κρατοῦσα ἓνα μῆλον

Εἰς τὰς φιλίας ἀφοῦ πρῶτον τοῦτο ἰδεῖεν, ἀρχίζει,

Μὲ κουνήματα καὶ κρότον λαίμαργα νὰ βοκανίζῃ.

Εὐθὺς τότε ἓνα παιδάκι ὀρφανὸ χωρὶς μητέρα. Παῦ δὲν εἶχε καὶ ψωμάκι φάγει ὅλη τὴν ἡμέρα.

Μὲ λαχτάρα ἀτινίζει 'κεῖ ἀπάνω εἰς τὸν στόλον καὶ μὲ δάκρυα ἀρχίζει νὰ ζητῇ ἄλιγον μῆλον.

Ἄλλὰ ἡ σκληρὰ Ἑλένη γίνεται ἀγριωτέρα καὶ τῷ λέγει ὠργισμένη, «φύγε, φύγ', ἀπ' ἐδῶ πέρα.»

Καὶ τώρα, ἀπὸ ἀπὸ ἐσῆς, ἀγαπητὰ παιδία, δὲν ἀποστρέφετ' ἐντελῶς τέτοιαν ἀπανθρωπία; Ἐάν λοιπὸν σεῖς θέλετε Θεοῦ τὴν εὐλογίαν, φέρεσθ' αἰετὸς πρὸς τοὺς πτωχοὺς μ' ἀγάπην καὶ φιλίαν.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 2 Μαΐου 1883.

Δ.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ.

Τὸ φυτόν τοῦτο ἀπαντᾶται εἰς τὰ ὄρενα μέρη τῆς Ἀσίας, Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς· ὠνομάσθη δὲ οὕτως

ἰανουῦν, τὸ κίτρινον, τὸ λευκοειδές, τὸ λευκοκίτρινον καὶ ἄλλα, ἅπαντα δὲ εἶναι ὠραῖα τὴν ὄψιν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα.

Εἰς τὴν Ἱατρικὴν μεταχειρίζονται τὴν ῥίζαν καὶ τὰ

Ἄνθη φυόμενα εἰς τὰς Ἑλληδικὰς Ἄλπεις.

ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεντίου, ὅστις πρῶτος φώλλα ὡς τωνατικά διὰ τὸ μικρὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίσθη αὐτὸ ὡς ἱατρικόν.

Τῆς Γεντιανῆς ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη διακρινόμενα ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ἀνθῶν, ὡς λ. χ. τὸ κυ-

εἰς IV] 6..(d
"Ὅστις προθυμῆται εἰς τὸ καλὸν, θέλει ἀπολαύσει χάριν· ἀλλ' ὅστις ζητεῖ τὸ κᾶκόν, θέλει ἐπέλθει ἐπ' αὐτόν."

ΕΛΠΙΣ.

Μυθολογείται ότι προς εκδίκησιν της κλοπής του πυρός υπό του Προμηθέως ἐξ οὐρανοῦ, ὁ Ζεὺς, τὸν ὁποῖον αἱ Ἕλληνες ποιηταὶ παρίστανον ἔχοντα τὰ αὐτὰ πάθη καὶ τὰς αὐτὰς κακίας, τὰς ὁποίας καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὀργισθεὶς διέταξε τὸν υἱὸν του Ἥφαιστον, ὅστις κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦτο ὁ σιδηροουργὸς τοῦ Οὐρανοῦ, νὰ κατασκευάσῃ μίαν γυναῖκα, τὴν πρώτην γυναῖκα.

Εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην ἔλοι οἱ θεοὶ ἔδωκαν ἐν δῶρον, ὅλα δὲ τὰ δῶρα κλείσαντες εἰς ἓν μικρὸν κιβώτιον τὸ ἔθεσαν εἰς τὰς χεῖρας της καὶ διέταξαν τὸν Ἐπιμηθεῖα νὰ παραλάβῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὸ κιβώτιόν της καὶ νὰ δωρήσῃ ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἐπιμηθεῖα, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Προμηθέως, ὅστις κατὰ τὸν νοῦν δὲν ὠμοῦσεν, ὡς φαίνεται, ποσῶς τὸν ἀδελφὸν του.

Ὁ Ἐπιμηθεύς, παρὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ μὴ δεχθῇ παρὰ τοῦ Διὸς δῶρον, δειλασθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους της Πανδώρας, διότι τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα της γυναίκος, τὴν ἐδέχθη.

Ὁ Προμηθεύς, φοβούμενος δόλον, τινὰ ἡμέρους τοῦ Διὸς, δι-

Η ΕΛΠΙΣ.

(ληφθεῖσα ἐκ τοῦ Ἀττικῶν Μουσαίου φιλοσοφούνη τοῦ Συντάκτου)

ὅτι κατὰ τὰς παραστάσεις τῶν ποιητῶν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ἦτο ἕτοχος πανουργος; συνεβούλευσε τὴν νόμφην του Πανδώραν νὰ μὴ ἀνοίξῃ τὸ κουτίον, τὸ ὁποῖον τῇ ἐχάρισεν ὁ Ζεὺς.

Ἄλλ' ἡ γυναικεῖα περιέργεια ὑπερίσχυσε τῆς κα-

λῆς συμβουλῆς τοῦ Προμηθέως καὶ ἡ κυρὰ Πανδώρα ἤνοιξε τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο κουτίον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου πρὸς τὸ κάτω μὲν μέρος εἶχον θέσει ὅλα τὰ κακὰ, ἄνω δὲ τούτων τὰ καλὰ.

Μόλις ἠνοιχθῆ τὸ κουτίον καὶ τὰ καλὰ ἤρχισαν ἀνά θν νὰ ἐξέρχωνται ἐν εἴδει πτηνῶν. Ἡ Πανδώρα, εἰς τὴν θέαν τούτων ἐξίπασθη καὶ ἐζαλώθη, δι' ἀρκούσης δὲ τῆς παραζάλης της τὰ καλὰ ἐπέταξαν! Ὄταν δὲ ἐκείνη ἐστοχάσθη νὰ τὸ κλείσῃ καὶ τὸ ἔκλεισε, δὲν ἔμειναν ἐντὸς αὐτοῦ εἰμὴ τὰ κακὰ καὶ ἐκ τῶν καλῶν μόνον ἡ ἐλπίς.

Τοιαύτη ἡ μυθολογία τῆς Πανδώρας καὶ τοῦ κουτίου της, εὐκόλως δ' εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆς διακρίνει ὁ ἀναγνώστης τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὴν Εὐάν καὶ τὸ ἔργον τῆς παρακοῆς αὐτῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς Ἐδέμ.

Καὶ τῷ ὄντι ἐξ ὧν τῶν καλῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτης ἡμῶν ἐπροόκισε τὸν ἄνθρωπον, μετὰ τὴν παρακοὴν δὲν τῷ ἀπέμεινεν εἰμὴ μόνη ἡ ἐλπίς, Αὐτῆ τὸν συνοδεύει ἀπὸ τῆς κούνας μέχρι τοῦ τοῦ τάφου, παρακολουθοῦσα καὶ ἐπιστηρίζουσα καὶ ἐμπνέουσα θάρρος εἰς ὅλας τὰς περιπετείας τῆς ζωῆς του, ἐθὺς δ' ἀφοῦ ἀπολέσῃ

αὐτὴν καταφεύγει εἰς τὴν αὐτοχειρίαν.

Εἰς τὸν χριστιανισμόν ἡ ἐλπίς εἶναι μία τῶν τριῶν χαρίτων, τὰς ὁποίας ὁ Οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ χαρίζει εἰς τοὺς ἀληθεῖς χριστιανοὺς, λέγεται δ' ὅτι ἡ ἐλπίς δὲν κατασχύνει, διότι στηρίζεται εἰς τὸν Χριστὸν, ὁ

στις ἐγγέει τὴν ἀγάπην εἰς τὴν φυγὴν καὶ οὕτω καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ.

ΠΕΡΙ ΑἰΘΙΟΠΙΑΣ.

Ἐκ τῆς Περιηγήσεως τοῦ Ἑλληνος Προξένου
κ. Δ. Μητσάκη τὸ 1879.

(Συνέχεια. ἴδὲ προηγ. ἀριθ.)

Ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται ὑφ' ἐνὸς Μητροπολίτου Κόπτου, ἐδρεύοντος ὅπου καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅστις καλεῖται Ἀβουναῖς (πατὴρ ἡμῶν) καὶ διορίζεται ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρῳ πατριάρχου τῶν Κοπτῶν. Οὐδεὶς ἄλλος Μητροπολίτης ἢ ἐπίσκοπος ὑπάρχει ἐν Αἰθιοπία, διό καὶ ὁ κληρὸς εἶναι ἀμαθέστατος καὶ εἰς ἄκρον ἀπαιθῆτος. Ἀπαξ μόνον ὑπῆρξε Μητροπολίτης Αἰθιοψ, ὁ ἅγιος Γαϊκλαιμανὸς, ὅστις θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Αἰθιοπῶν ὡς ὁ μόνος αὐτῶν ἅγιος. Οὗτος δὲ κατέλιπεν ἀφορισμὸν ἀπαγορεύοντα τὴν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον ἀνάρρησιν Αἰθιοπὸς καὶ διατάσσοντα, ὅπως μὴ προχειρίζηται ἄλλος ἢ λευκός· χάριν δὲ τῆς βίας αὐτοῦ μνήμης Αἰθιοψ νὰ λαμβάνῃ μόνον τὸν τίτλον τὸν Ἑτσεγιέ, ὅστις ἔρχεται μετὰ τὸν τοῦ Μητροπολίτου. Εἶναι δὲ ὁ Ἑτσεγιέ εἶδος βασιλικῆς ἐπιτρόπου τῆς Ἐκκλησίας, διευθύνοντος πάσας τὰς πολιτικὰς αὐτῆς ὑποθέσεις καὶ διακρίνοντος τὰς περὶ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων διαφορὰς. Πρῶτον τιμητικὸν τίτλον μετὰ τὸν βασιλέα ἔχει ὁ Μητροπολίτης, ὅστις ἔπεται αὐτῷ, εἶτα δὲ ὁ Ἑτσεγιέ. Μόνοι οὗτοι κέκτηνται τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσπεύειν ἡμίονον μετ' ἐριπιῶν ὁμοίων πρὸς τὰ τοῦ βασιλέως, καὶ νὰ κρατῶσιν ἀλεξήλιον μεταξωτὸν, χρώματος ἰσόδου, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς κρατεῖ ἐρυθρὸν καὶ μεγαλίστερον. Οὐδεὶς ἕτερος, ἔστω καὶ Ῥὰς (στρατάρχης), δύναται νὰ φέρῃ ἀλεξήλιον τῶν αὐτῶν χρωμάτων. Ἐν Αἰθιοπία ὁ κρατῶν ἀλεξήλιον Εὐρωπαῖος εἶναι μέγας καὶ εὐγενής, δι' ὃ καὶ κατὰ τὰς ὀδοποιίας μου εὗρισκα τὸν διάβολόν του τὸ ἀτυχὲς ἀλεξήλιόν μου, ὅπερ οἱ ὑπηρέται μου μοὶ ἐπέταττον νὰ κρατῶ, ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ βλέπω ἀπὸ τὸ βούτυρον, ὅπερ ἔφερον ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν!

Αἱ ἐκκλησίαι εἶναι ἄσυλα, ἅτινα οὐδεὶς δύναται νὰ παραβιάσῃ. Ὁ μεγαλύτερος κακούργος, ἐὰν προφθάσῃ καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν, εἶναι σχεδὸν ἀσφαλῆς ἢ στρατιωτικῆ καὶ πολιτικῆ ἀρχῆ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθουν καὶ τὸν συλλάβουν. Μόνον οἱ ἱερεῖς, ἂν κρίνωσι καλὸν, τὸν παραδίδουσιν, ἄλλως ἀδύνατον. Εἰς τὰς εἰσόδους τῶν περιβόλων τῶν ἐκκλησιῶν ὑπάρχει οἰκίσκος μετὰ χθαμαλῶν θυρῶν, εἰς δὲν διαμένουσιν οἱ ἀνάπηροί καὶ ἐνδεεῖς ἀσθενεῖς, ὅτινας προξενοῦσι τὸν οἶκτον καὶ τὴν ἀηδίαν. Διὰ τῆσιν μονὰς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, αἵτινες συντηροῦνται διὰ τῶν κτημάτων, δι' ὧν εἶναι προκοδο-

τημέναι, ὅπως καὶ αἱ ἐκκλησίαι, ἐκ τῶν κτημάτων τῶν ὁπίων συντηροῦνται οἱ ἱερεῖς καὶ διάκονοι. Εἰς τὰς ἐκκλησίας ὑπάρχουσι θησαυροφυλάκια, ἅτινα εἶνε καὶ βιβλιοθήκαι, ἔχουσαι διευθυντὴν κρατοῦντα τακτικὸν κατάλογον τῶν ἐν τῷ θησαυροφυλακίῳ. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ ἐδὲν ἄλλο διακριτικὸν σημεῖον φέρουσιν, ἐκτὸς μόνον ὅτι κρατοῦσιν εἰς χεῖρας σταυρὸν ἐξ ἀργύρου, χαλκοῦ ἢ σιδήρου. Εἶναι ἐνδεδυμένοι ὡς ὅλοι οἱ Αἰθιοπὸς μετὰ τὴν ἐθνικὴν τῶν χλαμύδα, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι κεφαλόδεσμον μέγαν ἐκ λεπτῆς βαμβακερᾶς λευκῆς μουσελίνης. Ἱερουργοῦντες φοροῦσι φελόνιον μεταξωτὸν καὶ χρυσοφαντον, ὅμοιον σχεδὸν πρὸς τὸ τῶν ἱμετέρων, ἐν εἶδει πουρνουζίου, ἄνευ πετραχηλίου, εἶναι δὲ ἀνυπόδητοι καὶ κρατοῦσι πάντοτε τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας. Οἱ Αἰθιοπὸς φέρουσι πάντοτε περὶ τὸν τράχηλον σειρίτιον μεταξωτὸν χρώματος κυανοῦ βίθρεος ὡς σημεῖον διὰ εἶναι Χριστιανοί, ἐνῷ οἱ Μωαμεθανοὶ ἔφερον κομβολόγιον πρὸς διακρίσιν καὶ ἐντὸς δερματίνης μικρᾶς θήκης (χαμαίλι) ἐγγραφὴν ἐπὶ μεμβράνης ὡς φυλακτήριον κατὰ τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῆς βασκαρίας. Ἐν Αἰθιοπία μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους ὑπῆρχον περὶ τὰς 160 χιλιάδας Αἰθιοπὸς ἰθαγενεῖς Μωαμεθανοί, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἐξέδωκε διάταγμα, δι' οὗ τοῖς ἐγνωστοποίησεν ὅτι, ἐὰν ἐπιθυμῶσι ν' ἀπολαύσῃ τῶν προνομίων ἐλευθέρων πολιτῶν, πρέπει ν' ἀσπασθῶσι τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τοῦ ἔθνους, ἄλλως τοῖς δίδει προθεσμίαν δύο ἐτῶν, ὅπως ἐγκαταλείψωσι τὸ αἰθιοπικὸν ἔδαφος. Μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διατάγματος ἤρχισαν ὅλοι νὰ προσέρχωνται εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἀγούστου, Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου ἠσπασθῆσαν πάντες αὐτόν· ἐκ δὲ τῶν προδύχοντων οἱ παρουσιασθέντες πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἔτυχον τιμῶν καὶ δώρων, ἐνῷ πρὶν ἐθεωροῦντο ὡς δοῦλοι καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ καταλάβωσι δημοσίας θέσεις στερούμενοι τῆς τιμῆς τοῦ στρατεύεσθαι. Εἰσὶ δὲ ἐν Ἀβυσσινίᾳ περὶ τὸν Γόνδρ καὶ τὴν λίμνην Τσάναν ὡσεὶ 22 χιλιάδες Ἰουδαῖων, οἵτινες εἰσὶ κτίσται καὶ εὐλοργοί. Ἐπίσης παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου ἐπὶ τῆς λίμνης Τσάνας κατοικοῦσι περὶ τοὺς 1500 Ὀιτῶ, οἵτινες ζῶσιν ἐκ τῆς θήρας τῶν ἵπποποταμίων καὶ οἵτινες βαθμηδὸν ἐκλείουσιν. ((ἀκολουθεῖ))

Η ΔΑΚΥΩΝ.

Ἰπὸ ὄλον ἐρήμου σπηλαίου
Καὶ πλησίον μικρᾶς παραλάς,
Ἦν τὸ κῆμα τερπνὸν τοῦ Αἰγαίου
Περιβρέχει ἐν ὕρα εὐδίας,

Ἄλκυών ποικιλόπτερος ἔχει
Ἐκ πηλοῦ τὴν κομψὴν φιολεὲν τῆς
Καὶ τὰ περίεξ αὐτῆς περιτρέχει
Καὶ ζητεῖ τὸν καλὸν σὺντροφόν τῆς.

Πλὴν αὐτὸν δὲν εὐρίσκει ἐκεῖνη
Νὰ τονίσουν ὡς πρὶν τὰσματὰ των,
Καὶ ἀπέλπιδας θρήνουσ ἀφίνει
Ἐν τῷ μέσῳ κρημνῶν καὶ κοματίων.

Ζεὺς πᾶς ἦτο ὁ Κόηξ ἐφρῖνει
ἀλαζῶν ἐκ πολλῆς εὐτυχίας,
Ἦρα δὲ ἡ θνητὴ Ἄλκυώνη
καὶ ἠψήφουν θεῶν τιμωρίας.

Ἄλλ' ἐξαίφνης ὠραῖαν πτωίαν
ἐνὶ ἔπλευ μόνος, τὸ κύμα
ἐξηκούεται μ' ἀνέμου μανίαν
καὶ τοῦ Κόηκος γίνεται μνήμα.

Ἡ Ἄλκυών περιπετώσα πρὸς ἀνδράσιν λεία.

Πόσον ἄλλοτε ἔζων ὀλίως
Εὐτυχεῖς ἐν γαρή καὶ γαλήνῃ
Ἄλλ' ἐσθῆσθ' ἡ γαρά ἀφηνιδίως,
Καὶ πικρὰ τοὺς ἐκάλυψ' ὀδόνῃ.

Τοῦ Αἰόλου θυγάτηρ ὠραία
Συνελεύθη τὸν Κόηκα, νέον
Ἐπειθ', πλὴν στιγμή ἀπεικταῖα
Τὸν κατέκνιξ εἰς κύμα μοιραῖον.

Εὐτοχεῖς ἑαυτοὺς ἐθεώρουν,
τόσον ὥστε θεοὶ ἐκαλοῦντο.
Κι' ἀλαζόνες πικρῶς ἐδυσφόρουν,
Πᾶς ἐν μέσῳ θνητῶν ἠριθμοῦντο.

Παντοῦ τρέχει μὲ ἔνδοκρον ὄμμα
καὶ ὁ νοῦς τῆς σχεδὸν θά σαλεύσῃ....
Ἀέρης βλέπει ἐκεῖνου τὸ πτώμα,
καὶ ὄρμηξ εἰς τὸ κύμα νὰ πύσῃ.

Εὐθὺς τότε τὸ θεῖον μὲ ζώνην
φωτοκόλον αὐτὴν περιβάλλει
Κ' ἐν βραχεῖ τὴν πτωχὴν Ἄλκυώνην
εἰς ὠραῖον πτηνὸν μεταβάλλει.

Πτηνὸν ἔκτοτε τρέχει, καὶ μόνῃ
εἰς τοὺς βράχους φρενὴρ ἡς στενάζει,
Καὶ ἡ πρὶν εὐτυχὴς Ἄλκυώνη
μετὰ θρήνου τὸν Κόηκα κράζει.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν 1 Μαΐου 1883

Δ. Κ. Σ.

ΠΡΟΤΙΚΕΛΑΝ

Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Ανάσχημός τις Ἀμερικανός δικαστής ἤγάγα νὰ διεγῆται τὸ εἶξ ἀνέκδοτον, πρὸς μαρτυρίαν τῆς ἀξίας τῆς πιστῆς καὶ εὐλαφινός ἐκπληρώσεως τῆς ἐργασίας, ὡς οὕτως εἶπεν τοῦτο μὴ γίνηται ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ἀποθελήτως, καὶ μάλιστα, ὅπως κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ἐνόμιον ἐμποδίων.

Ὁ δικαστής οὗτος κειψθεὶς εἰς τὰ προάστεια μεγαλοπόλεως τινος μετὰ τῶν Δουτικῶν Πολιτικῶν, ὅπισθεν δὲ τῆς οἰκίας του, καὶ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς, ἦτο φράκτης ἐκ σανίδων, ὅστις ἐχρησίμευε πρὸς παρεμπόδισιν τῶν κτηνῶν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν κήπον. Ἐπειδὴ τινὲς τῶν σανίδων ἐβραδύθησαν ἡμέραν τινα, ὁ δικαστής ἠναγκάσθη νὰ σταίη καὶ φέρῃ ἑυλογυρῶν, ὅπως ἐπισκευάσῃ τὸ ἀνοίγμα, ὃ δὲ παρουσιασθεὶς τεχνίτης ἦτο νέος εὐρωστός.

«Ὁ φράκτης οὗτος θέλει ἐπιδιόρθωσιν, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ δικαστής, ἰδοὺ σανίδες τινὲς ἀρροκάνιστοι, τὰς ὅποιας θέλω νὰ μεταχειρισθῆς. Δὲν φαίνεται ὁ φράκτης ἀπὸ τῆς οἰκίας, καὶ ἐκτός τούτου μέλλει νὰ καλυφθῇ ὑπὸ κλημάτων, ὥστε περὶ τὸν εἶναι νὰ δαπανήσῃς πολλὸν χρόνον καὶ κόπον εἰς τὸ νὰ κόμῃς καλὴν ἐργασίαν διδοί δὲν θὰ σὲ πληρώσω περισσώτερον τοῦ ἐνός καὶ ἡμίσεος τῶν ἀλλήρου.»

Ὡτως εἰπὼν ἀπῆλθεν, ἵνα γεωματίῃ, μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἐπιστρέψας πρὸς τὸν νέον εὐρεν αὐτὸν ροκανίζοντα προσεκτικῶς τὰς σανίδας ὑποθίσας δὲ ὅτι ἐξήτει νὰ χρονοτριβῇ, διὰ νὰ λάβῃ περισσοτέραν ἀντιμισθίαν, προσέταξεν αὐτὸν νὰ πάυῃ τὸ ροκανίσμα καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ προσαρμύζῃ τὰς σανίδας ὅπως ἴσαν. Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν εἰς περίκλιτον περὶ τῶν οἰκίας ὅμοιος τὸν περίκλιτον του, καὶ ἐπιστρέψας ἐκ νέου εἰς τὸν κήπον, εὐρε τὸν ἑυλογυρῶν καταμετροῦντα καὶ ἀριθμοῦντα τὰς σανίδας, πρὶν ἢ ἐφαρμύξῃ αὐτάς εἰς τὴν θέσιν των, ὀργισθεὶς δὲ τότε, τῷ λέγει ἀποτόμως. «Σοὶ εἶπον ὅτι ὁ φράκτης οὗτος ἔμελλε νὰ καλυφθῇ ὑπὸ κλημάτων, ὥστε δὲν μοι μέλει ἂν δὲν θὰ γένη καλὴ ἡ ἐργασία!»

— «Μέλει ὅμοιος ἐμὲ ἵσ' ἀπεκρίθη συντόμως ὁ νέος, ἐξακολουθῶν τὴν καταμέτρησίν του.

Τέλος ἐπερατώθη ἡ ἐργασία, τὸ δὲ ἐπισκευασθὲν μέρος ἦτο πολὺ καλλίτερον καὶ τελειότερον τοῦ λοιποῦ φράκτου.

— «Ἐ, πόσον θέλεις;» ἠρώτησεν ὁ δικαστής.

— «Ἐν καὶ ἡμισυ τῶν ἀλλήρου» ἀπεκρίθη ὁ νέος. Ὁ δικαστής ἔκλεινεν ἐκθαμβος.

— «Πῶς; Διαιτὶ λοιπὸν ἔδαπάνησας τόσον χρόνον καὶ κόπον εἰς τὴν ἐργασίαν σου, ἀφοῦ δὲν το ἐπραξας χάριν πληρωμῆς;»

— «Τὸ ἐπραξα χάριν αὐτῆς τῆς ἐργασίας,» εἶπεν ὁ νέος.

— «Καλὰ, ἀλλ' οὐδεὶς θὰ ἔδωκε τὴν ἐργασίαν σου, εἰάν ἦτο καλὴ ἢ ὀχι.»

— «Ἐγὼ ὅμοιος θὰ τὸ ἐγνώρισον, κύριε· δότε μοι ἔν τῶν ἀλλήρου καὶ ἡμισυ, καὶ ἀρετὴ με νὰ ἀναχωρήσω.»

Δέκα ἔτη μετὰ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, ὁ δικαστής ἐζήτηε ἐργολάβον πρὸς οἰκοδομῶν δημοσίων δημοσίων κτηνῶν πολυτελεστάτων. Πολλοὶ ἑυλογυροὶ παρουσιάσθησαν ζητοῦντες τὴν ἐργολαβίαν, μεταξύ δὲ ἄλλων καὶ εἰς, οὗ τινος τὸ πρόσωπον ἐφελικυσε τὴν προσοχὴν τοῦ δικαστοῦ. «Ἦτον ὁ παλαιὸς ἐπισκευαστής τοῦ φράκτου μου,» εἶπεν. Ἐγνώρισεν ὅτι ἡ ἐργασία του ἤθελεν εἶσθαι ἀκριβῆς καὶ τελεία. Τὸν

ἐσυμφώνησα ἱπομένως, καὶ ἐκ τῆς ἐργολαβίας ἐκείνης ἔγινε πλοῦστος.

Ἔθε νὰ ἐιδείσκοντο ἀπανταχοῦ οἱ παῖδες, ἐκ προφερεστέρας ἡλικίας, ὅτι ἡ ὕψιστη ἐπιτυχία ἀκολουθεῖ ἐκείνους μόνον, ὅστινες, ἴστωσαν κτίσται ἢ γεωργοί, συγγραφεῖς ἢ ζωγράφοι, ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο ἐπαγγέλλονται, ἐκτελοῦσι τὴν ἐργασίαν των εὐσυνειδήτως καὶ καλῶς.

— Συγκλητικὸν ἐπιπέδιον μητρικῆς φιλοστοργίας, σφιδᾶν κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκραγείαν πυρκαϊῶν τοῦ ἐν Βερολίῳ Ἑθνικοῦ Θεάτρου. Ἡ ἠρωὶς εἶναι μία γαλῆ. Τὸ ζῶον τοῦτο—τὸ ἐκτελοῦν ἐγρόπῳ καὶ μετὰ ζήλου τὴν ἐν τοῖς παρασκηνοῖς ἀτυμιμῶν κατὰ τῶν καινουργῶν μυῶν, ἀπῆλθε τῶν συμπαιθεῖων καὶ τῶν θωπειῶν παντὸς τοῦ θεάτρου, κατ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡμέρας εἶχε ποιήσει πολυάριθμον ὄπισσόν τεκνογονίαν. Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς πυρκαϊᾶς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς παραγῆς, τινὲς διεκρίναν καὶ τὴν γαλῆν πρέχουσαν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ μετακινῶσαν. Ἐκαστος ἐνόμιεν ὅτι ἡ γαλῆ ἐσώθη, ἀλλὰ πρὸ τινῶν ἡμερῶν οἱ ἐργάται καθαρῶντες τὰ εἰσῆπια, ἀνεύρον εἰς τινα γωνίαν τὰ πτώματα τῆς γαλῆς καὶ τῶν γαλιδίων ἀπηθρακωμένα. Ἡ μητρικὴ φιλοστοργία ἐνέκησε παρὰ τῷ ζῳῷ προσεπέθηκε νὰ σώσῃ τὰ νεογνά της, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη καὶ προετίμησε ν' ἀποθάνῃ μετ' αὐτῶν παρὰ νὰ τὰ ἐγκαταλίπῃ.

— Τῷ 1707 ἐχρηάζοντο τὸν χειμῶνα δύο ἡμέραι καὶ τὸ θέρος μία ἡμέρα, ἵνα μεταβῇ τις ἐκ Λονδίνου εἰς Ὀξωβίαν, ὅπερ διὰ ἄστρον οἴημερον διατρέχεται ἐν μίᾳ ὥρᾳ.

— Ὁ ναὸς τῶν Σαμαρειτῶν τοῦ ὄρους Γερεζιμ ἐκτίσθη τῷ 332 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Σουλμανᾶ, κατεστράφη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἰρκανοῦ 130 π. Χ.

— Τὸ παλαιότερον γνωστὸν σύστημα στενογραφίας ἀνέρχεται εἰς τὸ 1412, ἀλλ' ἡ τέχνη αὕτη ἦτο ἐφαρμοσμένη καὶ παρ' Ἑλλήσι, παρ' ὧν παράλαβον αὐτὴν οἱ Ῥωμαῖοι.

— Ὁ πόλεμος τῶν Ρόδων τῆς Ἀγγλίας μεταξὺ τῆς φαρτρίας τῆς Λαγκάστερ καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Γλῶκ δειρμασαν ἀπὸ τοῦ 1455—1485. Ἐν τοῖς πολέμοις τούτοις ἐφονεύθησαν 12 πρῆγκιπες τοῦ βασιλικοῦ αἵματος, 200 εὐγενεῖς καὶ 1,000,000 στρατιῶται ἠλθῆσαν δὲ οὗτοι μετ' ὅσον τῆς Ἐλισάβετ θυγατρὸς τοῦ Ἐδουάρδου Δ', νομφευσθεῖς τὸν Ἐρρίκον τὸν Ζ'.

— Ἐν νήσῳ τοῦ κόλπου τῆς Βερμυλιῶν ἐν τοῖς παραλλοῖς τῆς Λουζιάνης τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει ἀκτὴ στερεοῦ ἄλατος 20 ποδῶν βάθους. Εἶναι δὲ ἐπι τοσοῦτον σκληρὸν, ὥστε θραύουσιν αὐτὸ διὰ τῆς δυναμίτιδος καὶ ἀλέθεται δι' ἀτμομύλων! Ἐξάγουσι 200 τόννους τὴν ἡμέραν.

— Οἱ ἀριθμοὶ ἐφευρέθησαν ὑπὸ τῶν Ἀράβων Μαυριτανῶν τῷ 900 μ. Χ., εἰσῆχθησαν εἰς Ἰσπανίαν τῷ 1050, εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν τῷ 1258.

— Ταχεῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀξίωσις τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ δὲν βεβῆξεν ὀλίγωτερον ταχεῖα ἢ ἐν αὐταῖς ἀξίωσις τῶν κορφῶν, ἀλάτων, τυφλῶν καὶ φρενοβλαβῶν. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῷ 1860 ἀνήρχετο εἰς 68, 151, τῷ 1870 ἀνῆλθεν εἰς 88,594, τῷ δὲ 1880 εἰς 251,8581

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ὁ κίνδυνος τοῦ πλοῦτου;
2. Ποῖος ὁ τῆς πτωχείας;
3. Ποῖα ἡ προσευχὴ τοῦ Ἀγγού;